

janë monopol i Mirditës; nuk është e vërtetë se këto i kam parë edhe në Malësit' e tjera.

Të hymë në një tjatër fushë tani, mos pendeni se Mirditasi nuk ka vesh të mirë. Kur i bie sheftelisë të mer mëntë si thotë një tjal'e vjetër, me gjithqë përdor edhe një instrument primitif. Kësaj vegle i bien rëndom edhe është një tjatër mjet zbavirjeje. Edhe e shëkon burrin e dheut të rijë këmbë-kryq dhe të luajë gjishtërinjtë me një shejtësi të madhe mi bishtin e tamburasë. Reth e rotull këtij miku, më këmbë ose këmbë-kryq, munt të sillni ndër mënt burrat e tjerë të dëgjojnë me një interes të math këngëtorin me nam, i cili s' lodhet t'ja marrë edhe një a dy herë për hirin e dëgjonjësve. Këngët munt të kenë nonjë melodi të bukur, mirëpo janë sado të gjata edhe kështu e mërzhitin veshin me përsëritjen e kësaj melodie të thjeshtë. Duket se Mirditasit i pëlqejnë më tepër fjalet sesa avazi i këngës. Që t' i tregojnë këngëtorit se mbejnë të kënaqur prej këngës që ja mori, të gjithë me një gojë i thonë "Të lumt goja! Të këndoft zemra!" kur e mbaron.

Për veç sheftelisë i bien edhe fyellit, kavallit, bilbilit edhe zambares. Thonë se fyellit i ka pas ra Dreqi, kurse kavallit Krishti. Kavallin e kanë bërë prej hekurit të një pushke të gjatë. Bilbili edhe zambarja janë goditur prej